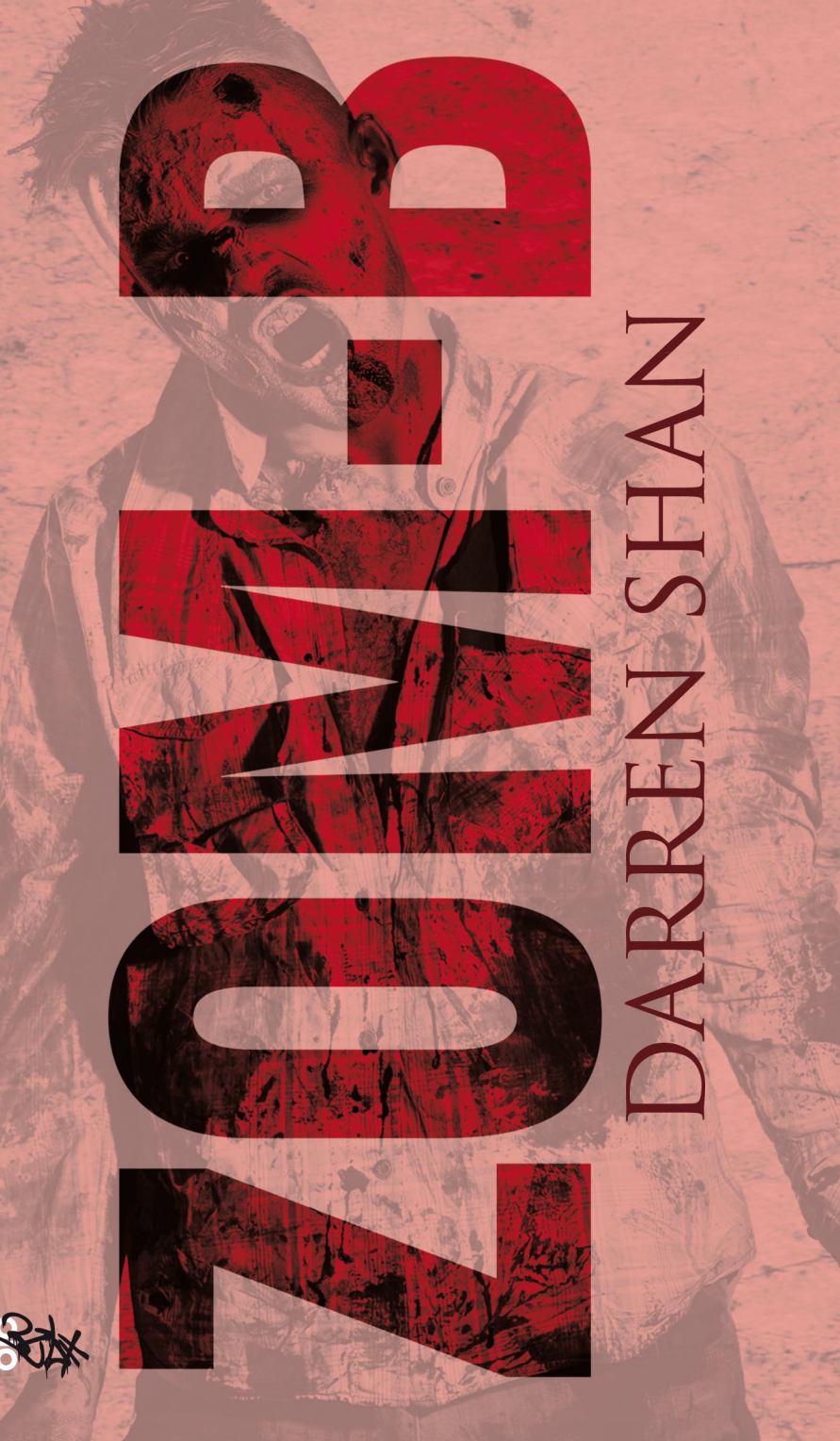

NO W NO W

DARREN SHIAN

COC
BOO

COO
BOO

ZOMB

DARREN SHAN

COO
BOO

Přeložil Jakub Kalina

Translation © Jakub Kalina, 2015

Copyright © Darren Shan 2012

ISBN 978-80-7447-779-9

Zom-Bě, mojí nemrtvé holce!

ŘKV (Řád krvavých vnitřností) uděluji:

Lauře Zi Giuseppe, za odvalu pomoci mi s pasážemi
odehrávajícími se v Irsku

Drazí mrtví editoři:

Venetie GoZlingová a Kate Zullivanová

Jako vždy zdravím Bednu ChriZtophera

NEDÁVNO...

Během té nejtemnější a nejděsivější noční hodiny se mrtví vrátili do života a zaplavili vesnici Pallaskenry jako smrtonosné hejno strašlivých kobylek. Ty šťastnější zavraždili ve spánku, rozrazili jim lebky a vysáli jejich mozky. Ostatní potkal mnohem hrozivější osud.

Po krátkou zběsilou dobu se o vesnici dělili živí i mrtví, šlo však o rovnováhu, která nemohla vydržet dlouho. Bylo jasné, že jedna strana nakonec vyhladí druhou. Šílené a démonické bestie se vrhaly na svou nic netušící kořist a brzy nebylo pochyb o tom, že živí v této bitvě nemají sebemenší šanci.

Brian Barry vyděšeně pozoroval, jak jeho matka trhá zbytky otcova obličejce, aby se dostala k mozku. Máma často žertovala o tom, že Brianova tátu zabije, hlavně když se

uprostřed noci připotácel z hospody nebo když pořád mluvil jenom o fotbale. Brian s tátou se jejím výhrůžkám vždycky jen smáli. Teď už se ale nesmál ani jeden.

Brian nechápal, jak se mohl celý svět tak najednou změnit. Začalo to jako normální nedělní večer. Chvilku koukal na televizi, dodělal si úkoly a pak zalezl do postele, aby se pořádně vyspal na další školní týden.

Probudil ho jekot. Brian neměl zrovna lehký spánek, ale řev, který se nesl vesnicí, by vzbudil i mrtvého.

Nejdřív si myslel, že někdo pořádá nějaký večírek. Jenže jejich ulice byla klidná a sousedi si na večírky moc nepotrpěli. Že by si pubertáci z Limericku udělali výlet na venkov?

Jakmile se probral a rozsvítil, rychle pochopil, že tohle není žádný večírek. Ten řev byl plný nefalšované hrůzy. Podíval se z okna na ulici, kde pobíhali, pokřikovali a mlátili se jeho sousedi. Zhrozně sledoval, jak paní Shanahanová bodla jednoho ze svých synů dlouhým ostrým nožem do prsou a s pronikavým jekotem klopýtala pryč.

Probodnutý syn měl okamžitě zemřít, protože čepel mu zajela přímo do srdce. Ale k Brianovu údivu si vytrhl nůž z prsou, odhodil ho stranou a s krvežíznivým rykem se vrhl na svou matku. Paní Shanahanová ještě stihla vykřiknout. Pak jí syn prsty rozlouskl lebku jako skořápku ořechu a vytahoval z ní kusy jejího mozku.

Když si začal mozek dychtivě cpát do pusy, Brian se otočil a pozvracel se. Pak se rozběhl do ložnice k mámě a tátovi.

Nebyli tam.

Jako v noční můře se Brian šoural do kuchyně, kde viděl světlo. Když otevřel dveře, spatřil své rodiče, ale nezavolal na ně. Hned mu došlo, že to nemá smysl. Bylo mu jasné, že otec už ho nikdy neuslyší. Měl roztrhaný obličej a mrtvolně ztuhlé tělo.

A Brianova matka měla dost práce s pojidáním manžellova mozku, takže by ho stejně neposlouchala. Na levé ruce měla ošklivou řeznou ránu, z níž vytékal zelený hnis. Také se jí nějak změnilly prsty a zuby, ale tomu Brian nevěnoval pozornost. Už na to neměl žaludek. S tichými vzlyky vykouval z kuchyně a rozběhl se do noci plné jekotu a krve.

Zamířil k hlavní ulici. Křičel, sténal a celý se třásl. Všude okolo se odehrávala příšerná zvěrstva. Ulice byly plné mrtvol, na jejichž mozcích si pochutnávali jeho sousedi, známí a kamarádi.

Všichni bojovali o život, bratři proti sestrám, ženy proti svým manželům, děti proti rodičům. Nedávalo to žádný smysl. Jako by všechny obyvatele vesnice zachvátilo šílenství. Každý, kdo se pokusil s těmi krvežiznivými netvory vyjednávat, skončil rozervaný na kousky. Alespoň malou šanci na přežití měli jen ti, kdo se na nic neptali, nesnažili se pomáhat, ale jednoduše se otočili a prchali.

Jenže Brian věřil, že dospělí znají odpověď na každou otázku a že když ho potkají trable, měl by u nich hledat pomoc. A tak se dál snažil najít nějakého policistu, učitele, kněze... prostě *kohokoli*.

Nenacházel ale nic než další hrůzy, krev, mrtvolky a nemrtvá monstra. Brianovi Barrymu neměl kdo pomoci. Každý muž, žena i dítě bojovali jen sami za sebe.

Brian se nějakým zázrakem dostal až na konec hlavní ulice. Cestou kličkoval mezi překážkami a přeskakoval odporné krvavé výjevy. V samém srdci vražedného šílenství bylo možných obětí víc než dost, takže jednoho jedenáctiletého kluka si nemrtví skoro ani nevšimli.

Na křižovatce na konci ulice stál doširoka rozkročený muž s rukama v bok a pozoroval zuřící násilnosti. Spousty nemrtvých okolo něj trhali živé nebo hodovali na mozcích čerstvě zavražděných. Na toho muže uprostřed silnice si ale nikdo netroufal. Pár nestvůr na něj sice podezřívavě zavřelo, ale žádná nezaútočila.

Brian byl možná mladý, ale ne hloupý. Spatřil svoji nejlepší šanci na přežití a skočil po ní. V zoufalém běhu o život ze sebe ždímal poslední zbytky sil. Měl pocit, že mu každou chvíli musí prasknout plíce.

Proklouzl okolo běsnících zabijáků a vrhl se k nohám muže, jenž byl ke všem útokům imunní. Zvedl hlavu a chystal se začít žadonit o život. Ale když uviděl mužův obličej, zaváhal. Byl vysoký a vyzáblý, až na výrazné břicho. Měl znepokojivé oči, asi dvojnásobně větší než Brian. Byly to ty největší oči, jaké kdy Brian viděl, nepřirozeně bílé a s drobnými tmavými zornicemi. Brian si okamžitě vybavil sovu.

„Ano, hochu?“ zamumlal neznámý. Měl tichý příjemný

hlas, trochu jako jeden hlasatel, který večer mluvil v televizi. K těm tajuplným očím ovšem vůbec nepasoval.

„Prosím,“ lapal Brian po dechu a chytil se mužových nohou. „Pomozte mi, prosím. Můj táta je mrtvý. Moje máma...“

„Zabila ho?“ zeptal se muž a zamlaskal, když Brian přikývl. „Jak smutné, že ses musel stát svědkem tak šokujícího výjevu. Žádné dítě si nezaslouží dostat se do tak nezáviděníhodné situace. Přijmi moji nejhlubší soustrast.“

Jeden z nemrtvých vyrazil k nim, natahoval se po Brianovi a nedočkavě slintal.

„Zpátky!“ vyštěkl muž s velkýma očima. Netvor na něj zavrčel, ale poslechl.

„Vy... vy mi můžete... pomoci?“ sípal Brian.

Muž se zamračil. „Mohl bych, ale když se v podobně nebezpečné situaci nachází tolik dalších, nezdá se mi moc fér, že bych měl zrovna tobě poskytnout zvláštní péči.“

„Prosím!“ zavyl Brian a ještě pevněji se chytil mužových nohou. „Neudělal jsem nic zlého. Já nechci umřít. *Prosím!*“

Muž si povzdechl a rozhlédl se po všech mrtvých, umírajících a nemrtvých. Zaváhal a pak se rozhodl, že bude milosrdný. „Dobrá tedy,“ zamručel. „Ale udělám to jen pro tebe. Ostatní se o sebe budou muset postarat sami. Jak se jmenuješ?“

„Brian Barry.“

„Teď se mě musíš pustit, Briane, kousek couvnout a pokleknout přede mnou.“

„Pokleknout?“ zopakoval Brian nejistě.

„Ano,“ přítakal muž. „Pak zavřeš oči a tiše se pomodlíš. Stačí jakákoli modlitba nebo se ani nemusíš modlit, jestli nejsi věřící, ačkoli si myslím, že i tomu nejzapříisáhlejšímu agnostikovi poskytne modlitba v podobných chvílích určitou útěchu.“

„Takže mi pomůžete, když si kleknu a pomodlím se?“ ujišťoval se Brian.

„Ano,“ usmál se muž. Přestože to byl chladný úsměv, naplnil chlapce nadějí.

„Dobře,“ řekl Brian a pustil mužovy nohy. Nemrtví si toho všimli a vyrazili za novou kořistí. Brian polkl, pak zavřel oči a začal se zuřivě modlit. Moc si nepamatoval slova, ale dělal, co mohl. Snažil se při tom nemyslet na mámu a tátu a na to, jak si stěžoval, když ho vodili do kostela.

Vysoký muž se na něj laskavě díval. Pak si všiml blížících se oblud a úsměv mu zmizel ze rtů. Jestli má dodržet své slovo a ušetřit toho hochu od bolestivé smrti z rukou těch oblud, bude muset jednat rychle.

„Jsi velmi odvážný, Briane,“ zašeptal. „Jsem si jist, že v příštím světě se znovu shledáš se svými rodiči.“

Pak mu ruce vystřelily vpřed. Brian neviděl ty dlouhé, kostnaté prsty, jen ucítil jejich lehký dotek na hlavě těsně předtím, než s ní škusby nejdřív doleva a pak doprava. Uslyšel ostrý praskavý zvuk, ale necítil žádnou bolest. Byl mrtvý dřív, než si mohl uvědomit, co se děje.

Muž pustil Brianovo tělo na zem a v duchu se s ním rozloučil. Vzápětí už se do jeho hlavy začali dobývat živí mrt-

ví. Muž se chvíli díval, pak mrkl na hodinky a zamručel. Do rána zbývala ještě spousta času.

Odkášlal si, upravil si konce rukávů a vyrazil po hlavní ulici směrem do vesnice. Nemrtvé zrůdy za ním si pochutnávaly na horkém sladkém mozku Briana Barryho.

DNES...

JEDNA

No jasně, zombie! Já tady řeším *opravdový* problém. Táta pije a na jeho lesklých očích je vidět, že se mu to brzo vymkne z rukou.

Dívali jsme se ve zprávách na reportáž o údajném útoku zombií v Irsku. Táta si přihnul cideru, odfrkl si a přešplnul na jiný kanál.

„Já jsem se na to dívala,“ stěžovala si máma.

„Teď už ne,“ zavrčel táta.

„Ale tohle je důležité,“ naléhala máma. „Ti živí mrtví by mohli zaútočit i tady. Musíme vědět, co dělat, Todde.“

„B ví, co dělat, vid’?“ řekl táta a mrkl na mě. A mně se ulevilo, že je pořád ještě ve stavu, kdy dokáže žertovat.

„No jasně,“ usklíbla jsem se. „Strčit hlavu mezi kolena a dát svýmu zadku pusu na rozloučenou!“

Oba jsme se začali smát. Máma se zamračila. Nemá ráda,

když mluvíme sprostě. Myslí si, že hrubý jazyk je známka špatného vychování. Vůbec nechápu, jak mohla skončit zrovna s tátou – ten by se sprostárnami mohl žít.

„Neblbni, Daisy,“ řekl táta. „Někdo si z nás všech vystřelil. Zombie? Mrtví, co se probudili a teď si pochutnávají na živých? To je kravina.“

„Ale vždyť je to ve zprávách,“ nedala se máma.

„Na počítači můžou dneska vytvořit cokoli,“ odpověděl táta. „Vsadím se, že B by na našem notebooku dokázala vykouzlit něco podobného. Nemám pravdu, B?“

„Přesně tak,“ přikývla jsem. „Stačí mi pár programů a budu mít víc zombií než George Romero.“

„Kdo to je?“ zamračila se máma.

„Jihoafrickej prezident,“ prohlásil táta vážně a oba jsme zavylí nad jejím zmateným výrazem.

„Chechtat se jako hyeny, to by vám šlo,“ brblala červeňající se máma. „Ale co když na nás ty zombie opravdu zaútočí? To už se nebudeš smát, až mě a B zabijou.“

„Jestli nenecháš těch řečí, klidně tě jim předhodím,“ zabručel táta teď už trochu podrážděným tónem, který tak dobře znám.

Tvrdým pohledem si mámu změřil. Napjatě jsem čekala, že začne řvát nebo ji bez varování praští. Jestli to udělá, skočím po něm stejně jako už tolikrát. Mám ho ráda, ale mámu mám ráda taky a nedokážu se jenom tak dívat, jak se do ní naváží. Problém je, že ho nemám jak zastavit. Mohlo by to skončit pořádnou nakládačkou.

Ale táta se po nebezpečné odmlce jen ušklíbl a přepnul zpátky na zprávy. To je přesně on - nečitelný jako počasí.

Škrábala jsem se na temeni hlavy - o víkendu jsem se nechala ostříhat strojkem a to pak vždycky ještě pár dnů svědí - a dívala jsem se na záznam z Irska. Natáčeli ho z vrtulníku. Létal nad Pallaskenry, malou vesničkou, kterou v neděli zaplavily zombie.

Vesnice byla v troskách. Vojáci pálili všechny budovy na troud pomocí úžasných plamenometů. Všude ležely mrtvoly. Nebo to aspoň *vypadalo* jako mrtvoly. Táta tvrdil, že jsou to makety. „Takhle plýtvat kečupem,“ zamručel, když se ho máma zeptala, co všechna ta krev.

„Poslyšte,“ prohlásil táta, „kdyby se to stalo v Londýně, tak dobře, to bych tomu možná věřil. Ale v zatraceném Irsku? To bude zas jeden z těch jejich hloupých vtípů. *Potkají se Angličan, Ir a zombie...*“

„Ale vždyť tam jsou mrtví,“ trvala na svém máma. „Viděl jsi ty, co přežili a povedlo se jim utéct.“

„Tos nikdy neslyšela o hercích?“ utrl se na ni táta a pak se otočil ke mně. „Ty tomu nevěříš, že ne?“

„Ani slovo.“ Ukázala jsem na obrazovku. Zrovna tam běžel záběr, který už se zařadil mezi nejsledovanější videa na YouTube. Jeden nemrtvý se zakousl nějaké paní do hlavy. Byl to chlap v pyžamu. Měl šílený pohled a byl celý od krve, jinak byste si ho ale v davu ani nevšimli. Paní zaječela a on jí uhryzl kus lebky a zarazil jí prsty do mozku. Když ho kus vytáhl a začal si ho cpát do pusy, kame-

ra se stočila stranou a zdálky bylo slyšet, jak kameraman zvrací.

To video se rozšířilo po internetu už v pondělí ráno, ale v televizi ho poprvé ukázali až večer. Další den z toho byla aféra a v novinách se psalo, že to neměli vysílat, protože tím diváky zbytečně vyděsili. Když jsem to viděla poprvé, taky jsem z toho měla hrůzu. A táta taky, i když by to nikdy nepřiznal. Teď už z toho mám jenom legraci. Jako když se poněkoličkáte díváte na horor – poprvé je děsivý, ale čím víckrát ho vidíte, tím trapnější se vám zdá.

„Ještě si to měl namočit do kari omáčky,“ vtipkovala jsem.

„B!“ okřikla mě máma. „O tom se nežertuje!“

„Proč ne?“ odsekla jsem. „Nic z toho se doopravdy nestalo. Nejspíš to bude upoutávka na nějaký nový film. Uvidíš, ještě pár dní a pak přiznají, že to byla jenom reklamní kampaň. A všichni, kdo jim na to skočili, budou vypadat jako úplní idioti.“

„Ale co ta policie a vojáci...“ V televizi zrovna stříleli z tanku na kostel. Dírami ve stěnách byly vidět zombie, které se skrývaly uvnitř – jsou jako upíři, ve dne ven moc nevycházejí.

„Jsou zaplacení – stejně jako ti herci,“ přesvědčovala jsem ji.

Máma se zamračila. „Kdyby takhle lhali veřejnosti, určitě by z toho měli problémy.“

„Problémy jsou jako smrad,“ prohlásil táta. „Hoď na ně

dost peněz a nikdo už se o ně nestará. Skončí to tak, že každý právník, který po nich půjde, od nich dostane tučný šek a dá pokoj.“

„Já nevím,“ vrtěla máma hlavou. „Vždyť se mluví i o zákazu vycházení.“

„No jistě,“ ušklíbl se táta a notně si přihnul cideru. „To by se vládě líbilo. Vyhnat všechny z ulic, vyděsit nás tak, že zalezeme do děr jako krysy, aby si mohli po nocích dělat, co se jim zachce. Nepozorovaně sem přivážet další přistěhovalce. Možná jim jde právě o tohle. Zaměřit pozornost všech lidí jinam a mezitím sem propašovat hromadu žlutáků, co budou dělat za miskou rýže a seberou nám naše pracovní místa.“

Máma se tvářila pochybovačně. „To nemůžeš myslet vážně, Todde.“

„Vsadil bych na to svý nádobičko,“ trval na svém táta.

Máma na něj překvapeně hleděla. Možná si říkala, jak se stalo, že si vzala takového paranoidního cvoka. Nebo se snažila sama sebe přesvědčit, že má pravdu, aby se vyhnula další hádce a s ní spojené ráně.

Nejhorší na celém tomhle šílenství okolo zombií je ten zákaz vycházení. Asi bych se zbláznila, kdybych musela každý večer trčet zavřená doma s rodiči. Většinou sice stejně zůstávám doma, koukám na televizi, brouzdám na webu, hraju počítačové hry nebo poslouchám hudbu. Ale vím, že když budu chtít, *můžu* jít ven. Když o tu možnost přijdu, stane se ze mě zajatkyne.

Při tom pomyšlení jsem se celá otřásla. Vstala jsem z křesla. „Mám už těch zombií dost. Nudí mě. Jdu ven.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ řekla máma. „Co když zaútočí?“

„Neblázni,“ zasmála jsem se.

„Klidně by se to mohlo stát. Tak daleko od Irska nejsme.“ Vypadala, že se každou chvíli rozpláče. „Vycházejí po setmění, to říkají všichni novináři. Jestli napadnou Londýn a najdou tě na ulici...“

„Tati?“ požádala jsem ho o podporu.

„Já nevím...“ zabručel a poprvé na něm bylo poznat, že si není tak úplně jistý, jestli za tím opravdu stojí potměšilí liberálové.

„Neříkej mi, že s tím chceš začít taky,“ zaúpěla jsem.

Táta se kousl do tváře, což dělá vždy, když přemýšlí.

„Zakaž jí to, Todde,“ prosila mě máma. „Venku není bezpečno. Nemůžeš...“

„Můžu si sakra dělat, co chci!“ zakřičel táta. „Neříkej mi, co můžu a nemůžu.“

„To nedělám,“ pípla máma. „Já jenom...“

„Mlč,“ zasyčel táta a máma okamžitě zmlkla. Dobře ten tón zná. My obě. Když si táta poposedl a odložil plechovku cideru, ustrašeně jsem polkla. Prokřupal si prsty a nespouštěl při tom mámu z očí. Ta se celá třásla. To se jí moc nepovedlo. Nevšimla si předchozích varování, jeho výrazu, úsečného tónu. Teď už jí to ale docvaklo. Táta má špatnou náladu. A hrozí, že začne rozdávat rány.

Pomalou jsem se sunula k mámě, abych ji mohla bránit. Nesnáším, když mě táta mlátí. Ještě víc ale nesnáším, když mlátí mámu. Máma je křehká. Já jsem víc jako táta, tvrdý ořech. Rozhodla jsem se, že zkusím jeho pozornost odvést od mámy. Když budu mít štěstí, dostanu jenom facku. Jestli ne a on do mě začne bušit pěstmi a kopat, stočím se do klubíčka a vydržím to. Nebylo by to poprvé. Ani naposled. Ať to radši udělá mně než mámě.

„B!“ vyštěkl táta, až jsem poskočila.

„Ano?“ zaskřehotala jsem a snažila se působit klidně.

Zahleděl se na mě - pak si odfrkl, zvedl plechovku ciderru a zase se opřel. „Klidně si jdi, kam chceš.“

„Rozkaz,“ usmála jsem se a přihloupale mu zasalutovala.

Táta se ušklíbl. „Seš trouba,“ řekl.

„Po kom to asi mám,“ vrátila jsem mu to. Zdálo se mi, že už ho zase můžu trochu pozlobit. Když má dobrou náladu, jde to. Když chce, je s ním vážně legrace.

„Bacha na pusu!“ zařval a hodil po mně polštář.

Zasmála jsem se a uskočila. Věděla jsem, že teď už máma bude v bezpečí. Ten nečekaný vývoj událostí mě potěšil, měla jsem obrovskou radost. Není nic lepšího, než z toho takhle těsně vyvázat. Nevím, proč to táta na poslední chvíli vzdal, ale pátrat po tom nebudu. Už dávno jsem vzdala všechny pokusy mu porozumět.

Než jsem odešla, viděla jsem, jak se máma shýbá pro ten polštář. Táta nemá rád, když nechává všude po bytě válet věci. To je jedno, že ho tam hodil on. Uklízení je její práce.

DVĚ

Vyšla jsem z bytu a seběhla tři patra. Brala jsem schody po dvou a v poslední části schodiště po čtyřech. Ve skoku jsem plácla do stěny vpravo. Před pár měsíci tam někdo nasprejoval obrovský zadek a já ho vždycky plácám pro štěstí. Někteří sousedi se ho pokoušeli smýt, ale on tam pořád je, vybledlý, ale neústupný. Já zbožňuju graffiti. Kdybych uměla malovat, každou noc bych zdobila zdi po celém Londýně.

Přistála jsem jako kočka. Ve svých nových, úplně černých teniskách jsem se cítila skvěle. Když jsem je vytáhla z krabice, měly některé části červené a jasně z nich zářilo logo výrobce, ale já jsem všechno pečlivě přemalovala lihovkou. B Smithová nebude nikomu dělat reklamu!

Ještě nebylo šest – ani se nezačalo stmívat. Nevím, co máma tak vyšilovala. I kdyby zombie byly skutečné a za-

útočily na Londýn, neukážou se ještě nejmíň hodinu, pokud se novináři nespletli.

Prohlížela jsem se ve výlohách obchodů. Obyčejné černé tričko a džíny, nikde žádná loga výrobců, na pár místech opotřebované, ale přirozeně, ne od návrhářů.

Prošla jsem okolo Černého fleku, ale pak jsem se zastavila a couvla. Uvnitř jsem zahlédla Vynyla s jeho tátou. Černý flek je ráj pro milovníky retra. Prodávají vinylové desky, oblečení, hračky, klobouky a další suvenýry z dávnověku. Jednou jsem ve výloze dokonce viděla videorekordér.

Vynylův táta miluje všechny ty hovadiny z dvacátého století. Odmítá doma CD i DVD a na stahování úplně zapomeňte. Mají sice počítač, ale všechny hudební weby jsou na něm zablokované. Tvrdí, že k hudbě patří praskání starých nahrávek a že digitální soubory nestojí za nic.

Došla jsem k výloze a zaklepala na ni. Vinyl zvedl hlavu a zamračil se. Nemá rád, když ho někdo z nás vidí s jeho tátou. Vinylův táta je v pohodě - stará se o svoje věci a nijak se s tím nevychloubá - ale je to magor. Myslím, že Vynylovi se ty nahrávky, co mu táta pouští, tajně líbí, ale nikdy by nám to nepřiznal a ani tátu nebrání, když se do něj navážíme. Pokud to moc nepřeháníme. Jednou jsem v žertu začala povídat něco o tom, že jeho táta má rád ty dírky uprostřed vinylových desek. Vinyl mi úplně potichu řekl, ať sklapnu. Nic dalšího už nemusel dodávat. Nebojím se ho, ale vím, že by se mnou hravě vytřel pod-

lahu. A proč bych se měla nechat zmlátit, když to nebylo nutné?

Zašklebila jsem se a vyplázla jazyk. Vinyl mi ukázal prostředníček a pak něco řekl tátovi. Vinyl starší zvedl hlavu, kývl na mě a usmál se. Zasalutovala jsem mu stejně jako před chvílí tátovi. Vinyl štouchl hlavou do dveří a vyšel ven.

„Ty jsi tak sladkej,“ rozplývala jsem se, sepjala jsem ruce a zamrkala na něj nevinným pohledem.

„Jdi se vycpat,“ zavrčel Vinyl.

Usmáli jsem se a plácli jsme si.

„Pěkněj účes,“ pochválil mě Vinyl. „Na trojku?“

„Ale houby. Na dvojku.“

„Hustý.“

Vinyl má dlouhé kudrnaté vlasy. Rád by si je oholil, ale jeho máma by plakala a on ji nechce naštvat. Je to slaboch. Ale když je třeba, umí být i tvrdý. Není moc lidí, kteří by nad ním vyhráli ve rvačce.

„Co ta nová škola?“ zeptala jsem se.

Vinyl zakoulel očima. „Měl jsem ten blbej test podělat.“

„Je to zlý?“ zasmála jsem se.

„Tomu bys ani nevěřila.“

Vinyl v létě absolvoval test Mensy. Ukázalo se, že je chytrější než my ostatní dohromady. Jeho máma byla v sedmém nebi - myslí si, že z něj bude nový Einstein - a umluvila ho, aby přešel na nóbl školu. Nechtěl nás zradit, jenže ona začala plakat, a tak souhlasil.

„Tak jaký to je?“ vyzvídala jsem, když jsme spolu bloumali po ulicích a pošťuchovali se.

„V pohodě,“ pokrčil rameny. „Myslel jsem, že tam budou samí nadutci, ale oni jsou skoro jako my. Celkem mi to jde, nejsem nejlepší ani nejhorší.“

„A co učitelé?“

Znovu pokrčil rameny. „U nás by moc dlouho nevydrželi. Dal bych jim týden - tou dobou už by z toho zešileli.“

Vinyl si pořád myslí, že je jeden z nás. A zatím je. Ale to se změní. Nemůžete jen tak přejít na novou školu a tvářit se, že se nic nezměnilo. Brzo si najde nové kamarády a začne chodit ven s nimi. Ještě pár týdnů a už ho nikdy nevidíme. Tak už to chodí.

„Nejseš podělanej strachy?“ zeptala jsem se.

„A proč jako?“ zamračil se.

„Z těch zombií.“

„A co s nima?“

„Nejradši mají exoty s velkým mozkiem.“

Vinyl se sarkasticky zasmál. „Víš, co mám na tobě nejradši, B?“

„Co?“

„Že jednou chcípneš.“

Rozchechtali jsme se, plácli si a vydali se do parku.

TŘI

Jak jsem čekala, někteří naši kamarádi z party už byli v parku. Do hospod nás nepustí, protože jsme moc mladí, a moc jiných možností než park nemáme. Posedávali na houpačkách a snažili se vypadat drsně. Kretění. Jak asi může někdo vypadat drsně v *parku*?

„Ty vole, to je Běčko,“ zahučel Trev. „A koho to s sebou vede? No jestli to není náš starej kámoš Vinyl! Nazdar, brácho!“

„Něco novýho?“ zeptala jsem se, načež jsem se usadila na houpačku a zvedla nohy do vzduchu, aby všichni mohli obdivovat moje nové tenisky.

„Ani prd,“ řekl Měďák.

„Čekáme na zombie,“ zazíval Kray.

„Mysleli jsme, že Vinyl k nim patří,“ špičkoval O’Hibern.

„Trhni si,“ odfrkl si Vinyl.

„Přijde ještě někdo?“ zeptala jsem se.

Trev pokrčil rameny. „Ty řeči o zákazu vycházení spoustu lidí vystrašily. Moc jich už nečekám. Překvapilo mě i to, že vidím tebe, B. Myslel jsem, že ti zakážou někam jít.“

„Přece nebudu sedět doma kvůli několika zombiím,“ zavrčela jsem.

„Takže ty z těch nemrtvých nemáš strach?“ chtěl vědět Kray.

„Víc se bojím tvýho vražedného dechu.“

Všichni se rozesmáli. Zakřenila jsem se a za odměnu jsem se pohoupala. Je super mít kámoše, do kterých se můžete navážet.

Měďák vytáhl krabičku cigaret a poslal ji dokola. V tomhle je skvělý. Podělil by se s náma i o posledního špačka. Než trochu zmužněl, dost si ty rezavé vlasy vyžíral, ale já ho měla vždycky ráda. Jasně, taky jsem do něj rýpala - a taky jsem mu dala jeho přezdívku - ale myslela jsem to dobře.

Za ty roky už jsem dala přezdívky pár svým kámošům. Jde mi to dobře. Divili byste se, jak je to pro některé lidi náročné. Na to člověk nemusí být zrovna génius, aby se podíval na zrzka a vymyslel mu přezdívku Měďák, ale i s tak jednoduchou věcí by spousta mých známých měla potíže.

Z O'Hiberna mám větší radost. Jeho rodina pochází z Irska. Většina z nás má v sobě trochu irské krve, ale oni se chovají, jako by pořád ještě žili v bažině. Každý den

večeří brambory, o víkendech objíždějí soutěže v irských tancích a v každém pokoji v jejich domě vyřvává z rádia Daniel O'Donnell. Dlouho se mu říkalo Zelenáč. Pak jsem se jednou koukala na nějaký dokument o Irsku a vymyslela jsem O'Hiberna. Od té doby mu tak říkají všichni.

Kray vyhrabal z kapsy iPod s přenosným reproduktorem. Nejnovější model. Obdivně jsem hvízdla. „Skutálel se z nákladáku?“ zeptala jsem se.

„Nevím, co tím myslíš,“ prohlásil Kray pobouřeně, ale jeho sebevědomý úsměv ho prozradil. Všichni občas něco stípneme, ale Kray je v tom naprostý mistr.

Poslouchali jsme kvalitní hudbu - Kray má výborný vkus - a povídali si o televizi, zombiích, hudbě a sexu. Vinyl nám vyprávěl o holkách v jeho nové škole. Říkal, že jsou sexy a přitulné. Trev, Měďák a O'Hibern s otevřenou pusou poslouchali, co všechno už s nimi dělal. Já s Krayem jsme na sebe kouleli očima - takové žvásty mu přece nebudeme věřit. Ale neřekli jsme mu, aby zmlkl. Líbilo se nám poslouchat, jak si z těch bláznů utahuje.

Po chvíli jsem zahlédla na okraji parku hubeného černého kluka. Byl to Tyler z našeho ročníku. Když nás uviděl, zastavil se, zaváhal a pak se otočil.

„Tylere!“ zakřičela jsem za ním. „Pohni zadkem za náma!“

Nervózně se usmál a poklepal si na hodinky. Pak zmizel dřív, než jsem za ním mohla znovu zavolat.

„Škoda,“ ušklíbla jsem se. „Zasloužil by si trochu zlynčovat.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.